

RELAÇÕES ACADÊMICAS E INSTITUCIONAIS

BRASIL E ROMÊNIA: COMUNHÃO DE VALORES*

.....
* Discurso pronunciado na Universidade de Craiova, em 24 de abril de 2001, na solenidade em que lhe foi conferido o título de *Doctor Honoris Causa*.

Cláudio Lembo*

Venho do extremo Ocidente, onde se situa o meu País, o Brasil.

Sinto, neste extremo Oriente da Europa, onde se situa a Romênia, o pulsar de traços culturais comuns e a presença de poderoso vínculo, que são as línguas nacionais, a unir nossos povos.

Falamos idiomas originários, na essência, da mesma fonte: o Latim.

Herdeiros de tradições comuns, temos obrigações históricas igualmente comuns, quando a globalização ameaça as culturas locais e oferece risco a preservação das identidades nacionais.

Romênia e Brasil – apesar da distância geográfica que nos separa – são parceiros da mesma travessia histórica.

A busca da preservação dos valores oriundos da rica herança Ocidental nos une.

Ainda mais.

Os nossos povos sentem a necessidade de romper as férreas barreiras econômicas impostas pela atual configuração mundial, que leva carências a muitas comunidades e conduz as pessoas ao desespero.

Posso afirmar que Romênia e Brasil se assemelham – e muito – na formação de suas identidades e, por isso, se identificam ainda mais.

Ambos os Países são multiculturais, o que os permitiu hospedar, no interior de seus territórios, múltiplos segmentos religiosos, o que confere beleza e espiritualidade à fisionomia de suas comunidades.

Apesar das vicissitudes advindas dos vários ciclos históricos e acontecimentos políticos, próximos e pretéritos, aqui, na Romênia, cristãos das várias confissões, judeus e muçulmanos convivem e preservam suas crenças e mantêm sua fé.

* Reitor da Universidade Presbiteriana Mackenzie.

Assim, também, é no Brasil.

Mas, quando muitos, particularmente judeus, nos anos sessenta do último século, retiraram-se da Romênia em busca de novas configurações para as suas vidas, o Brasil os recebeu e, hoje, os brasileiros devem gratidão pelo conhecimento e pela cultura que estas pessoas transferiram à comunidade acadêmica e ao cenário econômico de meu País.

Os romenos se integraram à vida social brasileira e seus descendentes mostram-se nostálgicos ao recordar as sagas e paisagens descritas por seus antepassados.

Romenos e brasileiros têm, pois, motivos para estar juntos, confraternizar-se e apertar as mãos em gesto de união e amizade.

Dentro desse contexto, coloco a homenagem que a Universidade de Craiova concede à Universidade Presbiteriana Mackenzie ao conferir a alta dignidade de um título de *Doctor Honoris Causa* a seu Reitor.

Sou grato ao Nobre Senado da Universidade de Craiova e a seu Magnífico Reitor, Professor Mircea Iavanesco por esta demonstração de apreço e consideração pelo meu País e por minha Universidade.

Sei que o título conferido tem um alto simbolismo e, como ensina um ilustre romeno, os símbolos possuem função unificadora.¹

Desmereço esta alta honraria.

Recebo-a consciente de que se trata de um símbolo e este exercerá forte função unificadora entre nossas Instituições e Países que, a partir desta data, certamente, buscarão reciprocamente integrar e transferir conhecimentos, em ritmo sempre crescente.

No cenário europeu e latino-americano, nossas Universidades são jovens.

As duas possuem cursos de excelência e realizam trabalhos de investigação e pesquisa intensamente.

A Universidade de Craiova e a Universidade Presbiteriana Mackenzie comparecem, em seus espaços, como marcos diferenciados de competência acadêmica.

Caberá às nossas Universidades, nesta época de mundialização, a um só tempo, ser instrumento de integração entre as várias realidades e elemento de preservação dos valores de nossas aldeias nacionais no interior da globalização em curso.

Estas missões irão permitir a unificação de propósitos e que esta união se torne um acontecimento efetivo e exitoso para ambos os Países.

Creiam:

Retorno ao Brasil com o sentimento de gratidão aos romenos e à sua Universidade de Craiova.

O Reitor desta Universidade e seu Senado excederam-se ao me conferir o título de *Doctor Honoris Causa*.

Meu agradecimento é profundo e perene.

¹ Mircea Eliade, *Tratado de História das Religiões*. Lisboa: Edições Cosmos, 1990, p.531.

România si Brazilia: Comuniune de Valori*

Cláudio Lembo**

Vin din extremul Occident, unde se situează Brazilia – tara mea.

Simpt, aici în extremul Orient al Europei, unde se localizează România, pulsarea al tresăturilor culturale comune si presenta de o mare legătură: limbile nationale care unesc popoarele noastre.

Vorbim idiome care au aceasi rădăcini, în esentie provin din același loc – limba latină.

Mostenitori de traditii comune avem obligate istorice comune, mai ales acuma când globalizatea amenintează culturile locale si introduce um risc pentru preservatia ai identităților nationale.

România si Brazilia – înafară de faptul distantei geografice care le separă – sunt tovarăse în drumul îsta.

Se unesc în căutarea de drumuri si solutii pentru ca să salveze valori originate din bogata mostenire occidentală.

Si încă mai mult.

Popoarele noastre simt necesitatea de a rupe frontierele economice, de fier, care globalizatia lea impus si care conduc la lipsuri, la situatii de disperatie pentru tot poporul.

Cred că pot să afirm că România si Brazilia sunt apropiate si asemănătoare – mult asi putea spune – în privinta ai identității nationale.

Tările noastre sunt multiculturale, cea ce lea permis să primiască în teritoriul lor multiple segmente religioase, aducând frumuseti si spiritualitate la fisinomia socială ai comunităților.

Chiar că au trecut prin momente grele, zbuclumate, care au fost produse de cicluri istorice si evenimente politice, actuale ori trecute, aici crestini de variate confesiuni, evrei si musulmani trăiesc împreună, fiecare găsiind un mod de asi tineea credinta si de a mentine religia.

Asa este si în Brazilia.

Si, când multi români – în special evrei – au decis să caute o nouă configuratie pentru viata lor, pe alte meleaguri, Brazilia ia primit si astăzi poate numai să le multumească pentru că au adus înțelepciune, cultură, un avans stiintific si asa au contribuit pentru dezvoltarea lumii stiintifice si în dominiul universitar.

Românii sau integrat în viata socială brasillană. Dar descendenti lor arată nostalgie când se gândesc la lumea românească, la scena care lea fost descrisă si la fapurile pe care leau auzit de la părinti si de la bunici.

Români si Brazilieni au de ce să stea împreună, să confraternizese si să-si dea mâna ca semn de prietenie.

* Discurs rostit când a primit titlu de *Docotor Honoris Causa* la Universitatea din Craiova, în 24 aprilie de 2001.

** Cláudio Lembo, Rectorul al Universității Presbiteriene Mackenzie.

Si este în cadrul prieteniei că înțeleg și primesc onoarea cu care Universitatea din Craiova ma distins, dându-mi titlu de *Doctor Honoris Causa*, o mare cinste care revine, la fel, Universității Presbiteriene Mackenzie, din São Paulo.

Mulumiri sincere al Senatului Universității din Craiova și al Domnului Rector, Professor Mircea Ivanescu, pentru demonstrația asta de prietenie și considerație pentru țara mea – Brazilia și pentru Universitatea pe care, aici, o reprezintă – Universitatea Presbiteriana Mackenzie.

Știu că titlu care îl primesc este plin de simbologie și cum învață un cunoscut filosof român: *simbolele au o funcțiune unificantă*.¹

Nu găsesc că merit omenajul ăsta.

În contextul ăsta, primesc titlu constient că este un simbol și că o să aibe funcțiunea sa de a unifica și de aduce un nou veac, o vreme cu legături puternice între universitățile noastre și între țări. Sunt sigur că titlu ăsta o să genereze o nouă eră unde transferința de cunoștințe științifice și de tehnologice o să se accelereze, și o să producă o strângere de relații pe dominiu universitar.

În scenă europeană și în cea al americii latine, universitățile noastre sunt tinere.

Însă fiecare are cursuri deosebite, cunoscute ca excelente și se dedică la cercetări de mod intensiv.

Universitatea din Craiova și Universitatea Presbiteriană Mackenzie stau, fiecare în spațiu respectiv, ca modele distinse de calitate academică.

În era asta de globalizare, universitățile noastre, în rolul ăsta, trebuie să devină instrumentul de integrare între realități diferite și elementul care va ajuta să păstreze valori naționale ale orașurilor noastre, să le apere de efectele perverse ale procesului de globalizare.

Misiunile astea permit ca momentul present să fie o unificare de voințe și ca asta să devină un fapt concret, de mare reușită.

Vă rog să mă credeți:

Mă întorc în Brasília cu sentimentul de grațitudine al poporului român și al Universității din Craiova.

Rectorul Universității ăstea și Senatul iei, cred eu, sau excedat dându-mi titlu de *Doctor Honoris Causa*.

Mulumirele mele profunde. Pentru totdeauna.

¹ Mircea Eliade. "Tratado de História das Religiões", Lisboa, Edições Cosmos, 1990, p.531.